

Аналіз нормативно-правової бази функціонування системи надання соціальних послуг

Наталія Т. Лужецька ^{1, 2} *

¹ Національний лісотехнічний університет України (Україна). Здобувач програми доктора філософії кафедри публічного управління та адміністрування.

² Головне управління Пенсійного фонду України у Львівській області (Україна). Заступник начальника, начальник Управління інформаційних систем та електронних реєстрів.

* Автор-кореспондент, e-mail: luzhetska77@gmail.com

СТАТТЯ

АНОТАЦІЯ

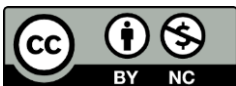
Дослідниця

DOI:

[10.70651/3041-2498/2025.9.06](https://doi.org/10.70651/3041-2498/2025.9.06)

Авторське право

© 2025 автора

Цей твір

ліцензовано на умовах Ліцензії Creative Commons «Із Зазначенням Авторства – Некомерційна 4.0 Міжнародна» (CC BY-NC 4.0).

Розглянуто сучасний стан нормативно-правової бази функціонування системи надання соціальних послуг в Україні у контексті трансформаційних процесів державної соціальної політики та децентралізації. Визначено основні законодавчі акти, що регулюють сферу соціальних послуг, зокрема Конституцію України, Закон України «Про соціальні послуги», низку постанов Кабінету Міністрів України та нормативних актів міністерств, а також міжнародні зобов'язання нашої держави у сфері соціального захисту населення. Проаналізовано зміст ключових положень, спрямованих на забезпечення прав громадян на отримання соціальної підтримки, розширення доступу вразливих груп населення до необхідних послуг, формування механізмів співпраці державних і недержавних надавачів. Доведено, що попри існування розгалуженої законодавчої основи, нормативно-правова база потребує подальшого вдосконалення, оскільки наявні акти нерідко дублюють один одного, містять суперечності або не враховують сучасних соціально-економічних викликів. Обґрунтовано, що для забезпечення ефективності функціонування системи соціальних послуг необхідна їхня гармонізація з європейськими стандартами, посилення контролю за якістю та результативністю надання допомоги, а також впровадження дієвих механізмів державного та місцевого фінансування. Визначено перспективні напрями розвитку законодавчого регулювання, серед яких: систематизація існуючих актів у єдиний нормативний масив; впровадження електронних реєстрів отримувачів та надавачів послуг; створення системи незалежного моніторингу та оцінювання ефективності; удосконалення підготовки та підвищення кваліфікації соціальних працівників. Зроблено висновок, що формування цілісної та збалансованої нормативно-правової бази у сфері соціальних послуг є необхідною умовою реалізації прав громадян, підвищення ефективності державної соціальної політики та забезпечення інтеграції України до європейського правового простору. Запропоновано конкретні рекомендації, спрямовані на підвищення якості, доступності та прозорості надання соціальних послуг, що має важливе значення для соціальної стабільності та розвитку громад.

КЛЮЧОВІ СЛОВА

нормативно-правова база, соціальні послуги, закони, підзаконні акти, держава.

e-ISSN 3041-2498

Public Management and Policy

<https://www.eu-scientists.com/index.php/pmap>

Analysis of the Legal Framework for the Functioning of the Social Services Delivery System

Nataliia Luzhetska 1, 2 *

¹ National Forestry University of Ukraine (Ukraine). PhD Program Candidate at the Department of Public Management and Administration.

² Main Office of the Pension Fund of Ukraine in Lviv Region (Ukraine). Deputy Head, Head of the Department of Information Systems and Electronic Registers.

* **Corresponding Author**, e-mail: luzhetska77y@gmail.com

ARTICLE INFO

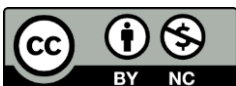
ABSTRACT

Research Article

DOI:

[10.70651/3041-2498/2025.9.06](https://doi.org/10.70651/3041-2498/2025.9.06)

Copyright © 2025
by author

This is an open access journal and all published articles are licensed under a Creative Commons Attribution—NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0)

The study examines the current state of the legal framework governing the functioning of the social services delivery system in Ukraine within the context of transformative processes in state social policy and decentralization. Key legislative acts regulating the sphere of social services are identified, including the Constitution of Ukraine, the Law of Ukraine “On Social Services,” a range of Cabinet of Ministers of Ukraine resolutions, ministerial normative acts, and Ukraine's international obligations in the field of social protection. The content of core provisions aimed at ensuring citizens' rights to social support, expanding access for vulnerable population groups to essential services, and establishing mechanisms for collaboration between state and non-state providers is analyzed. It is demonstrated that, despite the existence of a comprehensive legislative foundation, the legal framework requires further refinement due to frequent duplication among existing acts, internal contradictions, and failure to address contemporary socio-economic challenges. It is argued that enhancing the effectiveness of the social services system necessitates harmonization with European standards, strengthened oversight of the quality and impact of service provision, and the introduction of effective state and local funding mechanisms. Promising directions for the development of legislative regulation are outlined, including the consolidation of existing acts into a unified normative framework, the implementation of electronic registries for recipients and providers, the establishment of an independent monitoring and evaluation system, and the improvement of training and professional development for social workers. The study concludes that the development of a coherent and balanced legal framework in the field of social services is a prerequisite for realizing citizens' rights, enhancing the efficiency of state social policy, and facilitating Ukraine's integration into the European legal space. Specific recommendations are proposed to improve the quality, accessibility, and transparency of social service provision, which are critical for social stability and community development.

KEYWORDS

legal framework, social services, legislation, subordinate legislation, state.

1. Вступ

Система надання соціальних послуг в Україні перебуває на етапі активних трансформацій, зумовлених як внутрішніми соціально-економічними викликами, так і необхідністю гармонізації із європейськими стандартами. Нормативно-правова база, що регламентує організацію, фінансування та контроль у цій сфері, є розгалуженою, однак характеризується фрагментарністю, суперечностями та недостатньою узгодженістю між окремими законодавчими та підзаконними актами, ускладнює ефективне функціонування системи соціальних послуг, призводить до дублювання повноважень різних органів, а також створює правові прогалини у питаннях забезпечення доступності, якості й адресності послуг для вразливих категорій населення. У зв'язку з цим виникає потреба у ґрунтовному аналізі чинної нормативно-правової бази, визначенні її сильних та слабких сторін, а також формуванні пропозицій щодо її вдосконалення.

У сучасних умовах соціально-економічних викликів, зростання рівня вразливості населення та необхідності забезпечення соціальної справедливості питання ефективності системи надання соціальних послуг набуває особливого значення. Від якості та узгодженості нормативно-правової бази залежить здатність держави гарантувати доступність, результативність і адресність соціальної підтримки для різних категорій громадян. Наявні прогалини, суперечності та недостатня інтегрованість правових норм ускладнюють реалізацію державної соціальної політики та впливають на рівень довіри суспільства до соціальних інститутів. Тому аналіз чинного законодавчого забезпечення функціонування системи надання соціальних послуг є важливим кроком для виявлення його недоліків і напрацювання пропозицій щодо вдосконалення правової основи, що сприятиме підвищенню ефективності соціальної підтримки в Україні.

2. Огляд літературних джерел

Проблематика функціонування системи надання соціальних послуг та її нормативно-правового забезпечення піднімається у працях багатьох науковців. Так, основні підходи до нормативно-правового забезпечення системи соціального захисту в Україні вивчаються у працях О. Л. Андронік та О. І. Макогін [1], а Е. С. Дмитренко [2] деталізує ці особливості у фінансовому, правовому та організаційному контексті в умовах євроінтеграції України. Специфіка правового регулювання надання соціальних послуг у Європейському Союзі окреслюється І. Б. Іванишином [3].

Сучасні реалії, зокрема, зумовлені воєнними діями на території України, враховані у публікаціях Л. Русаль, Л. Яценко та О. Литвишко [4; 5]. Актуальні проблеми та перспективи правового регулювання державного управління соціальною сферою в територіальних громадах України досліджуються В. Гордієнком [6].

Виокремлення невирішених раніше частин загальної проблеми. Незважаючи на значну кількість публікацій у зазначеній сфері, все ж існує потреба постійної уваги до цього питання з боку науковців, зважаючи на актуальність та потребу адекватного і повноцінного правового соціального забезпечення населення, що зумовило вибір теми даного дослідження.

3. Постановка завдання

Метою даного дослідження є комплексний аналіз чинної нормативно-правової бази, що регулює функціонування системи надання соціальних послуг в Україні, з метою виявлення її сильних і слабких сторін та формування пропозицій щодо вдосконалення законодавчого забезпечення у цій сфері.

Для досягнення поставленої мети передбачається виконати такі основні завдання:

- визначити ключові законодавчі та підзаконні акти, що регламентують діяльність суб'єктів надання соціальних послуг;
- виявити наявні прогалини, суперечності та проблеми у правовому регулюванні соціальних послуг;
- проаналізувати міжнародні акти та відповідність національної нормативно-правової бази європейським та міжнародним стандартам у сфері соціальної підтримки;

- сформулювати практичні рекомендації щодо вдосконалення законодавства для підвищення ефективності, доступності та адресності соціальних послуг.

Предметом дослідження є нормативно-правова база, що регулює організацію, порядок, механізми та інструменти функціонування системи надання соціальних послуг в Україні. Особлива увага приділяється законодавчим та підзаконним актам, які визначають повноваження суб'єктів у цій сфері, встановлюють стандарти якості й доступності послуг, а також забезпечують реалізацію прав громадян на соціальну підтримку.

4. Методи та матеріали

У процесі дослідження використано сукупність загальнонаукових і спеціальних методів, серед яких варто виділити наступні: системний та структурно-функціональний аналіз – для вивчення змісту та взаємозв'язку нормативно-правових актів; порівняльно-правовий метод – для зіставлення національної бази з європейськими та міжнародними стандартами; формально-юридичний аналіз – для з'ясування змісту правових норм і виявлення їхніх прогалин та суперечностей; метод узагальнення – для формування висновків і практичних рекомендацій. Інформаційну основу дослідження становлять Конституція України, закони України, підзаконні нормативно-правові акти, міжнародні договори, а також наукові публікації з проблематики соціальних послуг.

5. Результати та обговорення

Законодавча основа у сфері надання соціальних послуг в Україні на сьогоднішній день загалом є сформованою, проте вона характеризується певною фрагментарністю та потребує подальшого вдосконалення. Вона складається з багаторівневих актів – від Конституції до підзаконних нормативних документів, що визначають порядок, стандарти та механізми реалізації державної соціальної політики.

Конституція України (1996 р.) у ст. 46 закріплює право громадян на соціальний захист, що включає забезпечення у випадках безробіття, хвороби, інвалідності, втрати годувальника чи в інших передбачених законом ситуаціях. Саме ця норма є базовою для формування галузевого законодавства [7].

Основним спеціальним актом у досліджуваній сфері є Закон України «Про соціальні послуги» № 2671-VIII від 17 січня 2019 р., який визначає види соціальних послуг, засади організації, фінансування та надання соціальної підтримки населенню, повноваження органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також права й обов'язки отримувачів і надавачів послуг [8]. Він замінив попередній Закон від 2003 року та закріпив нову модель соціальних послуг, зорієнтовану на потреби людини та принципи децентралізації. Разом з тим, його практична реалізація ускладнюється відсутністю належної узгодженості із підзаконними актами, а також недостатнім рівнем фінансового та кадрового забезпечення.

Також важливе місце у сфері надання соціальних послуг в Україні займають наступні законодавчі акти:

1. Закон України «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії» № 2017-III від 5 жовтня 2000 р., який визначає правові засади формування та застосування соціальних стандартів у наданні допомоги населенню [9].

2. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» № 280/97-ВР від 21 травня 1997 р., що встановлює компетенцію органів місцевого самоврядування у сфері надання соціальних послуг [10].

3. Закон України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» № 1706-VII від 20 жовтня 2014 р., який конкретизує особливості соціального захисту однієї з найбільш вразливих категорій населення [11].

4. Закон України «Про реабілітацію осіб з інвалідністю в Україні» № 2961-IV від 6 жовтня 2005 р., що передбачає комплексну систему підтримки осіб з інвалідністю [12].

До підзаконних нормативних актів належать постанови Кабінету Міністрів України, які деталізують порядок надання соціальних послуг, зокрема:

1. Постанова Кабінету Міністрів України № 587 від 1 червня 2020 р. «Про організацію надання соціальних послуг», що затверджує порядок організації діяльності надавачів послуг [13].

2. Наказ Міністерства соціальної політики України від 16.06.2021р. № 335 «Про внесення змін до Державного стандарту догляду вдома» [14].

3. Наказ Міністерства соціальної політики України «Про затвердження Державного стандарту соціальної послуги денного догляду дітей з інвалідністю» від 05.04.2023р. № 119-Н. [15], а також низка інших стандартів, що визначають вимоги до змісту та якості конкретних послуг.

Україна, як член міжнародної спільноти, є стороною низки міжнародних договорів та конвенцій, що визначають стандарти у сфері соціального захисту та гарантують права людини на належний рівень життя, соціальну допомогу та захист від бідності. Передусім слід відзначити Загальну декларацію прав людини (1948 р.) та Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права (1966 р.), які закріплюють право кожної людини на соціальне забезпечення, достатній життєвий рівень та охорону здоров'я. Україна, ратифікувавши зазначений пакт, взяла на себе зобов'язання поступово забезпечувати реалізацію цих прав.

Важливе значення має Європейська соціальна хартія (переглянута у

1996 році), ратифікована Україною у 2006 році. У ній визначено стандарти у сфері соціального забезпечення, охорони праці, рівності можливостей та соціальної інтеграції вразливих груп населення. Виконання положень Хартії зобов'язує державу забезпечувати мінімальні соціальні стандарти та регулярно звітувати перед Європейським комітетом соціальних прав.

Особливу роль у формуванні міжнародних зобов'язань України відіграють конвенції Міжнародної організації праці, серед яких:

- Конвенція № 102 «Про мінімальні норми соціального забезпечення» (1952 р.);
- Конвенція № 118 «Про рівне ставлення громадян і іноземців у галузі соціального забезпечення» (1962 р.);
- Конвенція № 157 «Про збереження прав у галузі соціального забезпечення» (1982 р.).

Зазначені акти визначають ключові параметри системи соціального захисту, включаючи допомогу у випадку хвороби, безробіття, старості, інвалідності та втрати годувальника. Крім того, у рамках євроінтеграційного курсу Україна взяла на себе зобов'язання щодо імплементації норм ЄС, зокрема Європейського кодексу соціального забезпечення та низки директив, що регулюють питання захисту прав осіб з інвалідністю, гендерної рівності, протидії дискримінації на ринку праці.

Не менш важливою є участь України у виконанні положень Конвенції ООН про права осіб з інвалідністю (2006 р.), яка ратифікована у 2009 році. Концепція зобов'язує державу забезпечувати доступність соціальних та медичних послуг, а також створювати умови для інтеграції людей з інвалідністю у суспільне життя. Таким чином, міжнародні акти та зобов'язання України у сфері соціального захисту формують основу для модернізації національної системи соціальних послуг, спрямованої на забезпечення європейських стандартів якості та доступності, а також гарантують поступове наближення до міжнародних практик у сфері захисту соціально вразливих категорій населення.

Загалом, зазначені акти створюють формальну розвинену правову базу, проте її практична імплементація ускладнюється низкою факторів:

- відсутністю чіткої координації між різними рівнями влади;
- недостатнім фінансуванням;
- відставанням у впровадженні якісних стандартів відповідно до європейських практик.

Зокрема, попри прийняття стандартів окремих соціальних послуг, їхня реальна доступність у громадах суттєво відрізняється залежно від ресурсної спроможності територій. Залишаються проблемними питання адресності надання допомоги, інтеграції державних і недержавних постачальників послуг, а також створення ефективних механізмів контролю за їхньою якістю. На місцевому рівні часто виникають труднощі з імплементацією нормативних приписів через різний рівень ресурсної спроможності територіальних громад.

Таким чином, проведене дослідження підтверджує необхідність подальшої гармонізації нормативно-правової бази: усунення дублювань і прогалин між законами та підзаконними актами, забезпечення прозорих механізмів фінансування, а також активного залучення недержавних і громадських організацій як партнерів у наданні соціальних послуг.

Ці та інші пропозиції і рекомендації можна структурувати, представивши їх у табл. 1.

Таблиця 1. Учасники основних бізнес-екосистем

Пропозиції	Їх пояснення
Удосконалення нормативно-правової бази	- Необхідно систематизувати існуючі закони та підзаконні акти, уникнувши дублювання та суперечностей між ними. - Доцільно розробити єдиний Кодекс соціальних послуг, який би уніфікував положення чинних нормативних актів і забезпечив комплексність регулювання.
Гармонізація з європейськими стандартами	- Актуальним є приведення українського законодавства у відповідність до директив та рекомендацій ЄС, зокрема у сфері соціального захисту вразливих груп населення. - Рекомендується запровадження механізмів оцінювання якості соціальних послуг за європейськими критеріями
Розвиток механізмів фінансування	- Варто розширити практику державного замовлення на соціальні послуги із залученням недержавних та громадських організацій. - Запровадити прозорі механізми співфінансування з місцевих бюджетів, міжнародних фондів та приватних партнерів
Підвищення доступності та цифровізація	- Розробити єдиний електронний реєстр отримувачів і надавачів соціальних послуг для підвищення прозорості. - Забезпечити доступність електронних сервісів для осіб з інвалідністю та людей похилого віку
Професійна підготовка та кадрове забезпечення	- Рекомендується створення системи безперервного професійного розвитку працівників соціальної сфери. - Важливо розширити практику навчальних програм для місцевих громад щодо організації соціальних послуг.
Моніторинг та оцінка ефективності	- Запровадити чітку систему індикаторів оцінювання якості та результативності надання соціальних послуг. - Створити незалежні інституції громадського моніторингу для посилення підзвітності органів влади.
Підтримка розвитку громад	- Посилити роль органів місцевого самоврядування у формуванні соціальної політики. - Сприяти партнерству між державою, бізнесом та громадськими організаціями у сфері соціального захисту.

Джерело: власні узагальнення автора.

Можна констатувати, що сучасна система соціальних послуг в Україні характеризується високою регламентованістю на рівні законодавства, проте потребує підвищення гнучкості та інтеграції сучасних підходів, таких як цифрові сервіси, адресна допомога та стандартизація процедур надання послуг. Впровадження цих змін сприятиме покращенню доступності та якості соціальної підтримки для населення.

6. Висновки

Отже, нормативно-правова база України у сфері соціальних послуг є достатньо сформованою і в її основі лежить ключовий Закон України «Про соціальні послуги», а також інші законодавчі та підзаконні нормативно-правові акти, що регламентують організацію, стандарти та порядок надання послуг. Однак, незважаючи на наявність законодавчої бази, виявлено низку прогалин, зокрема щодо чіткої класифікації послуг, механізмів фінансування та критеріїв доступу для окремих категорій населення.

Результати дослідження свідчать, що вдосконалення нормативно-правової бази має відбуватися у напрямках підвищення її узгодженості, конкретизації механізмів фінансування та контролю, посилення ролі органів місцевого самоврядування, а також запровадження стандартів якості, що відповідали б європейським практикам. Запропоновані рекомендації спрямовані на підвищення ефективності системи соціальних послуг, забезпечення рівного доступу до них та зміцнення довіри громадян до державних інституцій у сфері соціальної політики.

Перспективами подальших розвідок у зазначеному напрямі є аналіз організаційної структури та кадрового забезпечення системи соціальних послуг в Україні.

References

1. Andronik, O. L., & Makohin, O. I. (2023). Normatyvno-pravove zabezpechennia systemy sotsialnoho zakhystu v Ukraini [Regulatory and legal support of the social protection system in Ukraine]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, (56). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-56-69> (in Ukrainian)
2. Dmytrenko, E. S. (2022). Osoblyvosti finansovoho, pravovoho ta orhanizatsiinoho zabezpechennia sotsialnoho zabezpechennia hromadian v umovakh yevrointehratsii Ukrainy [Features of financial, legal, and organizational support of social security of citizens in the context of Ukraine's European integration]. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*, 3(44), 234–242. <https://doi.org/10.55643/fcaptp.3.44.2022.3655> (in Ukrainian)
3. Ivanyshyn, I. B. (2024). Pravove rehuliuвання nadання sotsialnykh posluh u Yevropeiskomu Soiuzi [Legal regulation of the provision of social services in the European Union]. *Scientific Notes of NaUKMA. Legal Sciences*, (13), 51–57. <https://doi.org/10.18523/2617-2607.2024.13.51-57> (in Ukrainian)
4. Rusal, L. (2023). Osoblyvosti nadання sotsialno-pravovoi dopomohy vnutrishno peremishchenym osobam v Ukraini v umovakh voiennoho stanu [Features of providing socio-legal assistance to internally displaced persons in Ukraine under martial law]. *Scientific Works of the Interregional Academy of Personnel Management. Legal Sciences*, 5(68), 47–51. <https://doi.org/10.32689/2522-4603.2023.5.8> (in Ukrainian)
5. Yatsenko, L., & Lytvyshko, O. (2023). Normatyvno-pravove rehuliuвання sotsialnoi polityky v suchasni Ukraini [Regulatory and legal regulation of social policy in modern Ukraine]. *Scientific Bulletin of Uzhhorod National University: Pedagogy. Social Work Series*, 1(52), 252–256. <https://doi.org/10.24144/2524-0609.2023.52.252-256> (in Ukrainian)
6. Hordienko, V. (2024). Current challenges and prospects of legal regulation of public administration of the social sphere in the territorial communities of Ukraine. *Public Administration and Regional Development*, (25), 1030–1054. <https://doi.org/10.34132/pard2024.25.15>
7. Verkhovna Rada Ukrainy. (1996). *Konstytutsiia Ukrainy* [Constitution of Ukraine]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, (30), art. 141. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (in Ukrainian)
8. Verkhovna Rada Ukrainy. (2019). *Pro sotsialni posluhy: Zakon Ukrainy* [On social services: Law of Ukraine]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady*, (18), art. 73. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19#Text> (in Ukrainian)
9. Verkhovna Rada Ukrainy. (2000). *Pro derzhavni sotsialni standarty ta derzhavni sotsialni harantii: Zakon Ukrainy* [On state social standards and state social guarantees: Law of Ukraine]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, (48), art. 409. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2017-14#Text> (in Ukrainian)
10. Verkhovna Rada Ukrainy. (1997). *Pro mistseve samovriaduvannya v Ukraini: Zakon Ukrainy* [On local self-government in Ukraine: Law of Ukraine]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, (24), art. 170. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text> (in Ukrainian)
11. Verkhovna Rada Ukrainy. (2015). *Pro zabezpechennia prav i svobod vnutrishno peremishchenykh osib: Zakon Ukrainy* [On ensuring the rights and freedoms of internally displaced persons: Law of Ukraine]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady*, 1. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1706-18#Text> (in Ukrainian)
12. Verkhovna Rada Ukrainy. (2006). *Pro rehabilitatsiiu osib z invalidnistiu v Ukraini: Zakon Ukrainy* [On the rehabilitation of persons with disabilities in Ukraine: Law of Ukraine]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, (2–3), art. 36. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2961-15#Text> (in Ukrainian)
13. Kabinet Ministriv Ukrainy. (2020, June 1). *Pro orhanizatsiiu nadання sotsialnykh posluh* [On the organization of providing social services] Resolution No. 587. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/587-2020-%D0%BF#Text> (in Ukrainian)
14. Ministerstvo sotsialnoi polityky Ukrainy. (2021, June 16). *Pro vnesennia zmin do Derzhavnogo standartu dohliadu vdoma* [On amendments to the State standard of home care] Order No. 335. <https://zakon.rada.gov.ua/go/z1100-21> (in Ukrainian)
15. Ministerstvo sotsialnoi polityky Ukrainy. (2023, April 5). *Pro zatverdzhennia Derzhavnogo standartu sotsialnoi posluhy dennoho dohliadu ditei z invalidnistiu* [On approval of the State standard of the social service of day care for children with disabilities] Order No. 119-N. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0898-23#Text> (in Ukrainian)